

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18437/2023
06.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Басарић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Јанчић, адвокат из ..., ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4310/22 од 15.03.2023. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4310/22 од 15.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4310/22 од 15.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1647/20 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име дуга исплати износ од 4.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом, почев од 17.12.2020. године па до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да се у преосталом делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати законску затезну камату почев од 01.01.2016. године до 16.12.2020. године, тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.980,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4310/22 од 15.03.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П 1647/20 од 18.05.2022. године, у делу става првог изреке, којим је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати износ од 4.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и у ставу трећем изреке, а жалба туженог је у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П 1647/20 од 18.05.2022. године, у преосталом делу става

првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 4.000 евра плати законску затезну камату почев од 17.12.2020. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је испуњење уговорне обавезе туженог према тужиоцу на име враћања зајма, а одлука о усвајању тужбеног захтева тужиоца донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Поред тога, тужени уз ревизију није приложио одлуке у којима је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужбу ради испуњења уговора тужилац је поднео 17.12.2020. године, а вредност предмета спора је 472.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403.став 3. Закона о парничном поступку.

Преиначење одлуке о камати, као споредном потраживању, ревизију не чини дозвољеном у смислу одредбе члана 403.став 2.тачка 2. Закона о парничном поступку, јер ревизија против одлуке о камати није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, на основу одредбе члана 403., у вези члана 28. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић